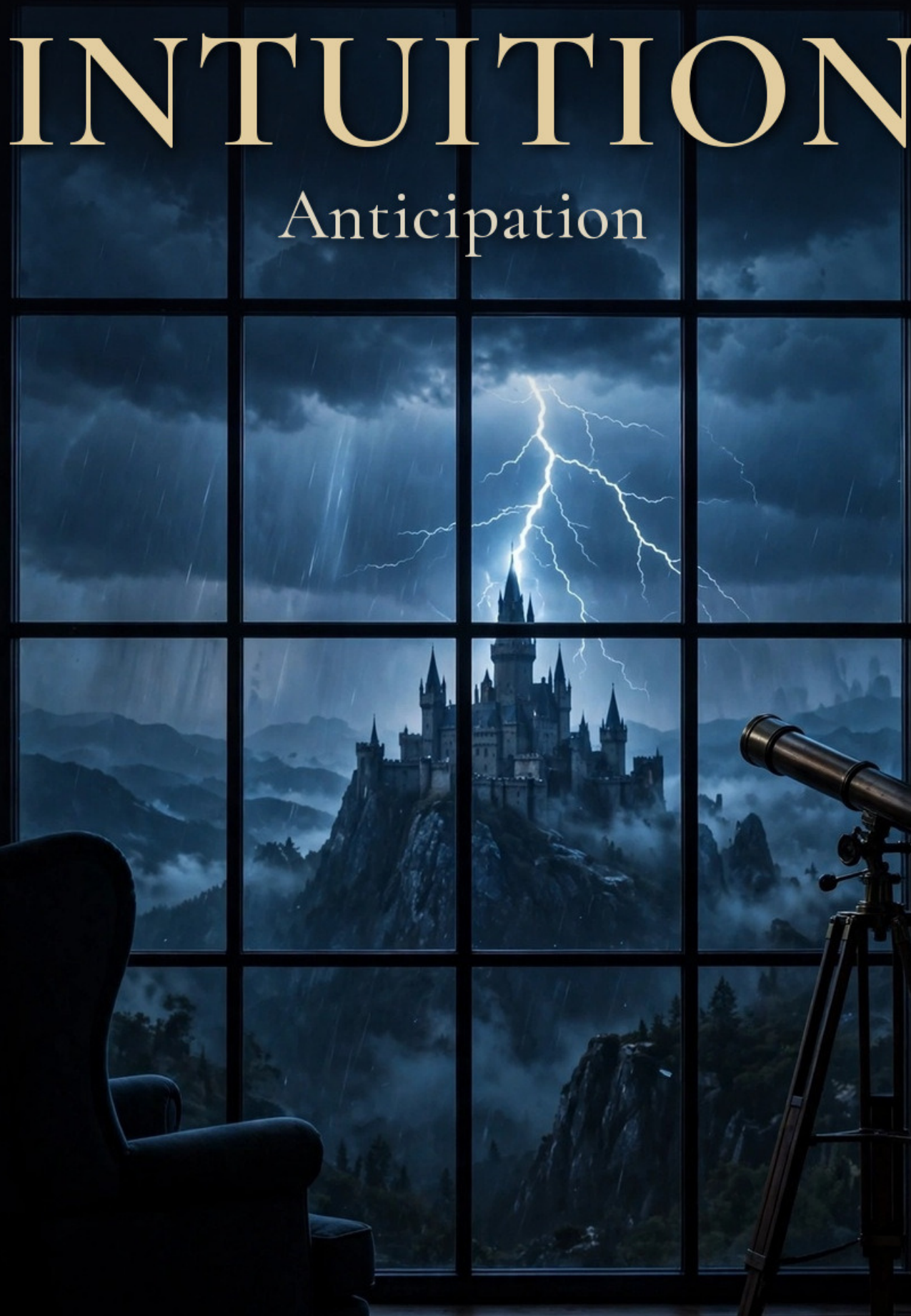

TEN ROOMS OF THE MIND

INTUITION

Anticipation

TRỰC GIÁC GILLETTE

Đón trước

MƯỜI CĂN PHÒNG CỦA TÂM TRÍ

Có một ngôi nhà mà ai trong chúng ta cũng đang ở, dù chưa hề chọn nó.

Nó không có địa chỉ. Không nằm trên bản đồ nào. Vậy mà ta thuộc nó hơn bất cứ nơi nào ta từng thật sự sống. Bên trong có mười cánh cửa.

Có những cánh ta mở mỗi ngày mà không hay.

Có những cánh ta khóa chặt, vờ như chúng chẳng liên quan gì đến mình.

Rồi còn những căn phòng không do ta dựng nên, vậy mà chẳng hiểu sao ta vẫn mang chúng trong mình. Đây không phải lý thuyết.

Không phải cuốn cẩm nang tâm lý học nằm phủ bụi trên giá.

Đây là lời kể của một người đàn ông đã đi qua mười căn phòng ấy, từng căn một, nhiều khi chẳng biết mình đang ở đâu, và giờ đây, vai đã nặng thêm vài tuổi, đang cố tả lại chúng đúng như mình đã trải qua.

Mười cánh cửa.

Tôi đã mở hết.

Có cánh vì tò mò.

Có cánh miễn cưỡng.

Có cánh chỉ mở khi đã quá muộn để quay lui.

Nếu những căn phòng này có vẻ quen, ấy không phải vì chúng kể chuyện của tôi.

Mà vì, ở đâu đó tận sâu bên trong, chúng cũng kể chuyện của bạn.

Ferdinando

TRỰC GIÁC — Đón trước

Đàn bà—những người đầu tiên, những người duy nhất—bao giờ cũng hỏi tôi:

“Sao anh biết?”

Câu trả lời bao giờ cũng làm tôi khó xử.

Vì sự thật là tôi đâu có biết.

Tôi thấy.

Trong một khoảnh khắc.

Như tia chớp sau lưng núi.

Trực giác là sự đến sớm của một điều mà rất lâu sau lý trí mới hiểu.

Nó là ô cửa sổ mở ra rồi khép lại trước khi ta kịp nhào người ra.

Nhiều người tin đó là thiên bẩm.

Tôi nghĩ đó là một kiểu lắng nghe.

Có lẽ là kiểu hiếm nhất.

Vì nó đòi im lặng, ngay cả bên trong chính mình.

Thế giới nói không ngừng.

Con người nói không ngừng.

Đến im lặng cũng nói.

Trực giác sinh ra khi ta học được cách nghe điều người khác bỏ qua.

Một giọng nói đối sắc.

Một ánh mắt lơ nhau.

Một thoáng ngập ngừng.

Một sự hiện diện đổi màu.

Một sự thật đang cố ẩn mình.

Trực giác không thấy điều siêu nhiên.

Nó thấy điều đã có sẵn ở đó.

Sớm hơn mọi người.

Vì vậy nó thường gây khó chịu.

Nó đến khi ai nấy còn tin chắc điều ngược lại.

Và chẳng ai tha thứ cho kẻ đúng quá sớm.

Nhưng đừng lẫn trực giác với linh cảm.

Trực giác đi bên cạnh ta.

Linh cảm bay ngang trên đầu ta.

Một đảng sinh ra từ lắng nghe.

Đảng kia đến mà chẳng xin phép.

Một đảng thuộc về ta.

Đảng kia đi xuyên qua ta.

Và thường không điều khiển được.

Ferdinando